

egne Dine, hvilket medfører, at man ikke, saaledes som skeet er i Motiverne til Lovudkastet, tør tage noget Hensyn til, at Forholdet er anderledes for Kjøbenhavn, hvorimod man, saaledes som Udvalget tidligere har fremhævet, og som jeg idag tillader mig at gjentage, maa erkjende Nødvendigheden af at indrømme Communalbestyrelserne den omhandlede Myndighed. Jeg har hørt nogle Indvendinger derimod, som jeg skal berøre. Man har sagt, at, naar en saadan Myndighed indrømmedes, kunde en Communalbestyrelse sige: Vi ville ikke have det Punkt, vi ville ikke have det, og saa fremdeles, saaledes at der tilsidst ikke blev noget Punkt, som den vilde have; men denne Indvending er virkelig af den Natur, at den kun har Betydning, dersom der skulde eksistere en Communalbestyrelse, som var blottet for al sund Sands. Det er altsaa dette Punkt, som jeg for det Første skal tillade mig at anbefale til det høie Thing.

Lovudkastets § 5 gaaer ud paa, at der efter Amtsraadets Indstilling og med Justitsministerens Samtykke kan udfærdiges Politivedtægter i større eller mindre Omfang for Landdistricterne. Udvalget havde med Hensyn dertil foreslaaet, at Indstillingen først maatte afgives, efterat man havde indhentet Betænkning derover fra Sogneraadet. Jeg troer, at jeg blot behøver at nævne dette, og at jeg med Hensyn til hele Opfattelsen af Forholdet vil kunne holde mig til, hvad jeg nys nævnte om Kjøbstæderne for at være vis paa, at Thinget vil erkjende Rigtigheden af, at Amtsraadet, førend det gjør en saadan Indstilling, bør indhente en Betænkning fra Sogneraadene.

Der er eet Punkt, som ligger mig særdeles paa Hjerte, og jeg tør næsten sige, at det høie Things Medlemmer fra forrige Samling ville erindre, at jeg med Hensyn dertil udtalte mig med en Varme, som maatte tilskrives den store Vigtighed af det, hvorom mine Ord dreiede sig. Det Lovforslag, som forelagdes af den forrige Justitsminister, gik ud paa, at Børn, som overtraadte disse Politivedtægter, skulde straffes med Riis eller efter Omstændighederne med simpelt Fængsel indtil 8 Dage. Jeg fremhævede — og det

blev ogsaa fra Udvalgets Side gjort stærkt gjældende — at dette var en uforholdsmæssig streng Bestemmelse. Det er uforholdsmæssig haardt, at en Overtrædelse af saadanne Politiforskrifter med Hensyn til Ordenen, hvilken Overtrædelse ganske vist meget hyppigt vil have sin Grund i en overvættets Raadhed, men som ogsaa kan finde Sted, uden at man egentlig kan sige, at den vidner om Vanartethed hos Børnet, skal medføre Straf af Riis eller simpelt Fængsel. Udvalget foreslog derfor, at man istedetfor denne Straf skulde anvende en Revselse i Hjemmet, der ialtfald kunde foregaae under Tilsyn af en ved Politiet Ansat, og at Straf af Riis eller simpelt Fængsel kun skulde finde Sted i Gjentagelsestilfælde, eller hvor der var vist en høj Grad af Vanartethed. Den høitæredede Justitsminister er for en væsentlig Deel enig i disse Ansættelser, men det foreliggende Lovforslag gaaer dog ud paa, at der i saadanne Tilfælde skal anvendes Riis indtil 15 Slag eller simpelt Fængsel, hvorimod der er givet Politidommeren Afgang til at lade Straffen, hvis han finder, at Omstændighederne taler derfor, blive indskrænket til en legemlig Revselse i Hjemmet og med Beføelse til at lade en under Politiet Ansat være tilstede ved Tildelelsen af denne Revselse. Dette er ganske vist et Fremskridt; men jeg troer, vi bør holde fast ved, at Riis eller simpelt Fængsel ikke skal staae som den ordentlige og almindelige Straf for et Barn, der gjør sig skyldig i Overtrædelse af en Politivedtægt. Jeg troer, vi maae vende tilbage til, hvad Udvalget foreslog om en Revselse i Hjemmet, saaledes at Riis og simpelt Fængsel altsaa kun skal kunne anvendes i Gjentagelsestilfælde og hvor der er vist en vanartet Udfærd, thi vi forrykke sigkert Forholdet meget og gjøre stor Skade, naar vi lade Riis eller simpelt Fængsel være den almindelige Straf. Med Hensyn til den Moderation, som Politidommeren ifølge § 14 kan anvende i de enkelte Tilfælde, er det dog klart, at det her særdeles meget vil komme an paa den Opfattelse, en Politimester kan have af den Brøde, der bestaaer i en Overtrædelse af, hvad der ligger indenfor Omraadet af hans eget Tilsyn. Det er umuligt